

אמר להו: זילו הבו לה מזונות! ואי לא —
מפיקנא לכו רבי יוחנן מאונייבו.
אתו לקמיה דרבי יוחנן.
אמר להו: מה אעשה, שכנדי [אנוש בערבי],
וראי לחולוק עלי] — חלוק עלי.
אמר רבי אבהו, לדידי נפרשא לי מיניה
דרבי יוחנן: אם אמר הבעל: קרקע זו
למזונות — אז ריביה לה מזונות⁽⁹³⁾.
אבל אם אמרו: קרקע זו במזונות — קצין לה
מזונות, שלשון "במזונות" משמע, בחוב
מזנות שיש לי עליך, שקרקע זו תהא פרעון
חובי.

עדים — לצורך מזונה, שמא הסכים לכך,
ואז לא יהיו חייבים במזונתיה, שהרי אפילו
אבי כתובה עצמה שנינו שאם כתב לאשתו
קרקע כל שהוא, אבדה כתותבה⁽⁹²⁾.

אתו לקמיה דריש לקיש, אמר להו: אדרבה,
אם יעשה כך, כל שכן שריביה לה מזונות,
שאין ייחוד קרקע זו — אלא להעדרה,
שאם יתנו לה מזונות מצומצמים, תטול
תוספת מקרקע זו. שודאי שלא נתכוון
לשעבד קרקע זו למזונתיה, שהרי כל נכסיו
משועבדים לכך.

אמרו ליה: והא רבי יוחנן לא אמר הכא?

הדרן עלך פרק גערה

ותירצעו התוס', דדווקא הכא, לפי שהיא
מוחזקת במזונות, אמרין שכשмар "למזונות"
— ריביה לה מזונות. משא"כ התם — שאין
הבת מוחזקת.

אי נמי, התם לא הוה ליה למייר אלא "הבו
לה ארבע מהה זוזי", ומדහוטיף ואמיר
"לכתותבה", משמע דעת של בעל קامر דליהו
ארבע מהה זוזי. אבל הכא דציריך לפרש
"למזונות" — יש לחלק. עי"ש.

92. לישנא אחרינא כתוב רשי, שאז יהא כמחלק
נכסיו על פיו, ונתן שאר הנכסים לבניו, והוא
כמשועבדי, ואין הבנות והאשה נזנות
משועבדים.

93. תימה, רבمس' בבא מציעא [קד ב] מסיק שלא
שנא אם אמר "לכתותבה", לא שנא אמר
"בכתותבה", לגבי ההוא דאמר: הבו לה ארבע
מאה זוזי לברת!